

Arrest

nr. 146 606 van 28 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 21 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden op 27 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2012 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam in 2006 het Rijk binnen met een visum kort verblijf.

Op 4 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2011 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die op 28 april 2011 bij arrest nr. 60 323 afstand van geding heeft vastgesteld.

Op 20 januari 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk en nam hij eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.01.2012 werd ingediend door :

C., J. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat hij familie heeft in België, namelijk een halfzus die de Belgische nationaliteit bezit, mevrouw C.Z.. Betrokkene beroept zich hierbij op de bescherming van het artikel 8 EVRM, maar hij verzuimt het om de verwantschapsbanden aan te tonen met de nodige gelegaliseerde documenten. Bijgevolg is het artikel 8 EVRM hier niet van toepassing. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van dit artikel.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie die betrokkene aanhaalt, namelijk het feit dat hij Nederlandse les heeft gevolgd, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

C.J. (...)

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en stelt dat verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

Bovendien stelt verweerder dat het thans bestreden bevel een herhaald bevel betreft, nu verzoeker reeds op 3 februari 2011 een bevel werd betekend dat definitief en uitvoerbaar is geworden, zodat een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel verzoeker geen enkel nut oplevert.

De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. Verweerder kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad. Ook het feit dat het om een herhaald bevel gaat, doet hieraan geen afbreuk.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Over de eerste bestreden beslissing

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 10, 11, 22, 23 en 191 van de Grondwet, van de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Aangezien artikel 9bis voorziet dat als buitengewone omstandigheden worden beschouwd (zie tevens omzendbrief van 21 juni 2007):

"Zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk (idem "bijzonder moeilijk" is) maken om terug te keren naar zijn land van herkomst. "

Aangezien DVZ manifest de materiële motiveringsplicht, minstens het onredelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en gelijkheidsbeginsel heeft geschonden op minstens 3 punten nl.:

- *Verzoeker bekwam bij beslissing van DVZ op 10 januari 2011 wél een ontvankelijkheidsverklaring van zijn aanvraag 9bis, procedure die om technische reden spaak liep, terwijl hij thans dmv de nieuwe aanvraag meer motieven en gronden heeft die maken dat de aanvraag 9bis in België kan ingediend worden, o.a. een arbeidsovereenkomst. Elke motivering hieromtrent door DVZ ontbreekt hetgeen noodzakelijk is nu er bij de tweede regularisatieaanvraag zelfs meer redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de aanvraag onmogelijk of zeer moeilijk in het land van herkomst kan gebeuren.*

- *Verzoeker stelt in het verzoekschrift 9bis van 18 januari 2012 op blz. 1 en 2 dat hij sedert zijn aankomst in België bij zijn halfzus verblijft en dat een langdurige verwijdering een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM met motivering en verwijzing naar rechtspraak terwijl in de bestreden beslissing wordt gesteld: "hij verzuimt het om de verwantschapsbanden aan te tonen met de nodige documenten" terwijl verzoeker duidelijk de band reeds kon aantonen a.d.h.v. van de overgemaakte stukken. (zie stuk 9 !) Hoe dan ook de verwerende partij heeft toegang tot het rijksregister. Motivering in de bestreden beslissing omtrent waarom deze stukken niet werden bekeken ontbreekt, minstens is ze onredelijk daar elk bestuur in dezelfde omstandigheden niet tot dit besluit zou gekomen zijn aan de hand van de feitelijke gegevens en voorgebrachte stukken. DVZ had minstens nadere toelichting kunnen vragen, temeer dat twijfel in het voordeel van de aanvrager speelt.*

Zie identieke zaak alwaar wél toelichting werd gevraagd: RvV 22 december 2004, RvS 22 januari 2004, 127 325, TW 2004, blz 58

- *In de nota van de verwerpende partij en de bestreden beslissing wordt gesteld dat het feit dat verzoeker beschikt over een arbeidsovereenkomst dient beoordeeld te worden in de gegrondheidsfase terwijl het ook wel degelijk een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt indien verzoeker vanuit het herkomstland de aanvraag zou moeten indienen nu hij dan zeker de kans op zijn tewerkstelling zal verliezen gelet op de verwijdering en de duurtijd van de behandeling van de aanvraag.*

Dat maw artikel 8 van het EVRM wordt geschonden zodat ten onrechte in de nota wordt verwezen naar het feit dat door het niet aantonen van de familiebanden het enkel gaat om sociale relaties die niet onder artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

Dat hierdoor ook het gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvS d.d. 22 april 1998, T. Vreemd. 1998, 49

"Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingsstukken".

Dat immers elk bestuur dient te reageren op aangehaalde middelen en deze niet onbesproken kan en mag laten;

Dat ook geen rekening werd gehouden met de verklaring van de overige familieleden (boer, ooms, e.d.) terwijl ook hun paspoorten werden voorgelegd en zij allen dezelfde achternaam dragen zodat verzoeker het minstens aannemelijk heeft gemaakt dat het om familie ging, minstens speelt geen twijfel in het voordeel van verzoeker.

Dat overigens de inhoud van de motivering correct moet zijn en er geen appreciatievergissingen of onredelijke appreciatie mogelijk mag zijn van de gegevens in het dossier.

Zie RvS nr. 53 199, 10 mei 1999, BS, 57531, 16 januari 1996;

Aangezien trouwens artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier:

Zie RvS nr. 53 199, 10 mei 1999

Aangezien door het niet respecteren van de familiebanden artikel 8 van het EVRM wordt geschonden terwijl o.m. door het arrest Chorfi van het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het EVRM het gezinsleven op zich beschermd.

Zie Hof Mensenrechten, Arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl. 5-8, 26

Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Publ. Cour Eur. D.H. Serie A, vol, 138 § 21

Dat een schending van artikel 8 van het EVRM enkel is toegelaten wanneer de belangen van de rechtstaat een hogere waarde kennen (zoals bv personen met een strafregister).

Dat inzake wel degelijk een beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en, gelet op de hierboven aangehaalde elementen, lijkt het mij redelijk aan te nemen dat er wel inmenging is het privé-en gezinsleven van verzoeker.

Zie beslissing a contrario dat als er geen maatregel van verwijdering werd gekoppeld aan de beslissing er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM

Zie Raad Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2010 nr. 41 167.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtcolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel (verlies arbeidsovereenkomst, langdurige verwijdering van familie, belgisch kapitaal dat hierdoor naar Marokko gaat gezien de halfzus haar broer wenst te steunen) dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic/Oostenrijk

Dat de rechtspraak als gezin ook broer en zus (of halfzus) beschouwd temeer daar in het kader van de woonstcontrole door de wijkagent is vastgesteld dat verzoeker met zijn halfzus daadwerkelijk samenwoont omwille van het feit dat hij financieel afhankelijk is van zijn zus, pas nadat verzoeker een verblijfsvergunning bekomt dan hij effectief tewerk i worden gesteld bij de firma LK (...).

Dat de rechtspraak duidelijk is ni. niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3);

Zie Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim/Turkije

Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is (artikel 43 VW) op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 EVRM mag geschonden worden;

Zie Raad voor Vreemdelingebetwistingen d.d. 30 januari 2008 inzake 6743

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 6 februari 2008 nr. 6936

Aangezien DVZ bovendien niet betwist dat verzoeker beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur aan het minimum loon bij de firma LK (...) zodat hij mocht verwachten, gelet op de aangehaalde bijzondere omstandigheden die de aanvraag in het buitenland onmogelijk maken (nl. Verlies arbeidsovereenkomst, schending artikel 8 van het EVRM) dat hij geregulariseerd zou worden (zie tevens stukken 3 tot en met 9) daar anders het rechtszekerheidsbeginsel zwaar wordt geschonden.

Dat immers personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker wel worden geregulariseerd wat niet alleen in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur gezien diverse personen wel de mogelijkheid kregen in het verleden om mits voorlegging van een arbeidsovereenkomst (ook nog illegaal op dat ogenblik) om een verblijfsvergunning te bekomen.

Zie E.H.R., zie E.K.H., zie S.A., zie S.M., zie R.S., zie S.J.

Aangezien inderdaad tevens de artikelen 10, 11, 22, 23 en 191 van de GW en de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 worden geschonden daar de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van volgende beschermende criteria, leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof of levensbeschouwing, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een fysieke of genetische eigenschap en sociale afkomst.

Dat elkeen in gelijke omstandigheden geplaatst dan ook gelijk dient behandeld te worden. Dat het voor een burger, zoals verzoeker, totaal onbegrijpelijk is dat wanneer andere personen in dezelfde omstandigheden geplaatst als deze van hem wel worden geregulariseerd. Dat artikel 191 van de GW duidelijk laat verstaan dat deze regels ook gelden voor de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven o.m. het recht op arbeid. Zie tevens RvV 28 augustus 2008 (nr. 15 247)”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de ingeroepen elementen - zijnde de elementen waarbij verzoeker zich beroept op de instructie van 19 juli 2009, het feit dat hij verblijft bij zijn halfzus en de elementen van integratie zoals het feit dat hij Nederlandse les heeft gevolgd, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt - geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker bespreekt overigens de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Hij stelt dat een eerdere regularisatieaanvraag die hij indiende bij beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken van 10 januari 2011 wel ontvankelijk werd verklaard, terwijl thans zijn regularisatieaanvraag onontvankelijk is verklaard. Verzoeker stelt dat, hoewel hij bij deze tweede regularisatieaanvraag meer motieven en gronden bevatte (met name zijn arbeidsovereenkomst) die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, hierover elke motivering ontbreekt in de bestreden beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in

België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad wijst erop dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De beslissing van 19 januari 2011, waarbij verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard en waarnaar hij thans in zijn synthesesmemorie verwijst, werd door de gemachtigde genomen op grond van deze instructies van 19 juli 2009. Deze beslissing vermeldt namelijk eerst het volgende: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Vervolgens vermeldt de beslissing van 19 januari 2011 dat de raadsman van verzoeker het onderscheid tussen buitengewone omstandigheden en argumenten ten gronde niet heeft gerespecteerd, en worden de aangevoerde elementen in het kader van de gegrondheid besproken. Daarbij worden deze elementen getoetst aan verschillende criteria uit de vernietigde instructie.

Echter, deze instructie van 19 juli 2009 werd precies vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Uit dit arrest volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Bijgevolg heeft de gemachtigde in de thans bestreden beslissing het ontvankelijkheidsonderzoek zijn correcte plaats toegekend, voorafgaandelijk aan het gegrondheidsonderzoek, zonder dat het laatste onderzoek het eerste overbodig kan maken.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing heeft geantwoord op de elementen die verzoeker in zijn tweede regularisatieaanvraag als buitengewone omstandigheden had aangehaald. Verzoeker maakt niet aannemelijk welke extra motieven en gronden met betrekking tot het bestaan van buitengewone omstandigheden de gemachtigde niet bij zijn beoordeling zou hebben betrokken. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn, wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is nu verzoeker geen gelegaliseerde documenten heeft voorgelegd om zijn verwantschapsbanden aan

te tonen, en wordt gesteld dat de aangehaalde elementen van integratie, zoals het feit dat hij Nederlandse les heeft gevolgd, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt, tot de gegrondheidsfase behoren

De Raad ziet niet in waarom de gemachtigde thans in de bestreden beslissing moest motiveren omtrent de vorige beslissing van 19 januari 2011 en meer specifiek over het feit dat destijds de aanvraag wel ontvankelijk werd verklaard. Ten eerste vereist elke ontvankelijkheidsprocedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een afzonderlijke beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden. Bovendien werd de beslissing van 19 januari 2011 nog genomen in toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, een instructie die, zoals *supra* gesteld, het mogelijk maakte vreemdelingen ervan te ontslaan de buitengewone omstandigheden aan te tonen, reden waarom de Raad van State deze vernietigde. Bijgevolg kan uit de beslissing van 19 januari 2011 niet afgeleid worden dat destijds de buitengewone omstandigheden die het zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen uitdrukkelijk werden aanvaard, hetgeen ook duidelijk blijkt uit de lezing van deze beslissing.

Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inroept in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wordt dit *infra* behandeld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Verzoeker bekritiseert vervolgens de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk en voert daarmee de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de arbeidsovereenkomst, in tegenstelling tot wat wordt beweerd in de nota met opmerkingen van verweerder en in de bestreden beslissing, niet slechts in de gegrondheidsfase moet worden beoordeeld, maar tevens een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt indien verzoeker vanuit zijn land van herkomst de aanvraag zou moeten indienen, aangezien hij dan zeker zijn kans op tewerkstelling zal verliezen gelet op de verwijdering en de duur van de behandeling van de aanvraag.

In de mate dat verzoeker hiermee aanvoert dat het feit dat hij over een arbeidsovereenkomst beschikt wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het feit dat uit de bij de aanvraag gevoegde arbeidsovereenkomst van verzoeker en meer bepaald het "belangrijk bericht" blijkt dat hij nog niet effectief aan de slag was, juist omdat hij tot verblijf in België moest gemachtigd zijn alvorens de tewerkstelling kon aanvangen. Terwijl het arrest van de Raad van State nr. 108.561 van 28 juni 2002, waarnaar verzoeker in zijn aanvraag verwijst, juist betrekking had op een vreemdeling die in het kader van legaal verblijf, tijdens diens asielpprocedure, effectief aan de slag was gegaan en diens werk dreigde te verliezen nu de werkgever niet bereid was de betrokkene voor onbepaalde duur te laten vertrekken teneinde de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De Raad meent dan ook dat dit wel degelijk een andere situatie uitmaakt als degene waarin verzoeker zich bevindt. Verzoeker voerde in diens aanvraag immers ook niet aan dat de bereidwillige werkgever de arbeidsovereenkomst zou teniet doen omdat hij een verblijfsprocedure in het buitenland dient op te starten. Bovendien is het eventueel verlies van een kans op tewerkstelling minder zwaarwichtig als het verlies van een arbeidsovereenkomst die reeds uitgevoerd wordt.

Gelet op het voorgaande kon de gemachtigde in redelijkheid oordelen dat het feit dat verzoeker een (toekomstige) arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, dient te worden beoordeeld in de gegrondheidsfase en geen buitengewone omstandigheid vormt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

In de mate dat verzoeker aanvoert dat het rechtszekerheidsbeginsel impliceert dat de gemachtigde de instructie van 19 juli 2009, in toepassing waarvan de door verzoeker aangehaalde personen tot verblijf lijken te zijn gemachtigd, diende te blijven toepassen hoewel deze instructie door de Raad van State werd vernietigd, kan de Raad niet volgen. Vooreerst gaat verzoeker eraan voorbij dat een vernietiging impliceert dat de instructie *ex tunc* uit het rechtsverkeer wordt verwijderd, ze wordt dus geacht nooit te hebben bestaan. De Raad meent eveneens dat het wettigheidsbeginsel primeert op het rechtszekerheidsbeginsel. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Verzoeker voert eveneens een schending aan van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en van de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007, en stelt dat elkeen in gelijke omstandigheden gelijk dient behandeld te worden, ook wanneer het vreemdelingen betreft die in het Rijk verblijven.

Verzoeker meent dat hij mocht verwachten geregulariseerd te worden aangezien hij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur aan het minimumloon heeft voorgelegd. Verzoeker wijst in dat opzicht op een aantal personen van wie hij beweert dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevonden als hemzelf en die wel werden geregulariseerd, en voegt voor deze personen de instructies tot inschrijving in het vreemdelingenregister toe. Hij meent dat eveneens het rechtszekerheidsbeginsel in het gedrang komt, nu de ene persoon wel en de andere persoon niet werd geregulariseerd.

De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat allen die zich in gelijke omstandigheden bevinden, op gelijke wijze moeten worden behandeld, ook wanneer het vreemdelingen betreft die in het Rijk verblijven. Louter door voor een aantal personen de instructies tot inschrijving in het vreemdelingenregister mits voorlegging van een arbeidsovereenkomst toe te voegen, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat deze personen zich in gelijke omstandigheden bevonden als hijzelf. Bovendien lijken de betrokken personen te zijn geregulariseerd op grond van de instructies van 19 juli 2009 die door de Raad van State werden vernietigd. Waar verzoeker lijkt te menen dat ook hijzelf daarom op grond van het gelijkheidsbeginsel dient te worden geregulariseerd, kan de Raad niet volgen, aangezien er geen gelijkheid is in de onwettigheid.

Met betrekking tot de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 stipt verzoeker aan dat deze discriminatie verbiedt op grond van leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke of syndicale overtuiging, taal, gezondheidstoestand, fysieke of genetische eigenschap en sociale afkomst, doch laat hij na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing zou discrimineren op een van de aangehaalde gronden.

Een schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet of van de voormelde wet van 10 mei 2007 wordt niet aangenomen. Evenmin weerhoudt de Raad een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het gelijkheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet laat hij na uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op zijn familieleven met zijn halfzus, met wie hij samenwoont en van wie hij financieel afhankelijk beweert te zijn, en stelt wel de nodige documenten te hebben aangebracht om de verwantschapsband aan te tonen. Verder stelt hij dat de gemachtigde toegang heeft tot het rijksregister. Verzoeker stelt dat een motivering ontbreekt waarom de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met deze documenten en acht de beslissing onredelijk. Hij stelt dat de gemachtigde minstens nadere toelichting had kunnen vragen, temeer daar twijfel in het voordeel van de aanvrager speelt. Verzoeker stelt dat ook geen rekening werd gehouden met de verklaring van zijn broer, ooms en dergelijke meer, terwijl hun paspoorten nochtans werden voorgelegd en zij allen dezelfde achternaam dragen. Inzake het privéleven verwijst verzoeker enkel naar het verlies van de arbeidsovereenkomst.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM).

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM, en dient hij dus het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of privéleven te bewijzen.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk het voorgelegde stuk aangaande zijn verwantschap met zijn halfzus (met Belgische nationaliteit) heeft betrokken bij zijn beoordeling van het bestaan van een gezins- en familieleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar heeft vastgesteld dat verzoeker geen gelegaliseerde documenten heeft voorgelegd om zijn verwantschapsbanden aan te tonen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren waarom "deze stukken" niet werden bekeken. Evenmin komt deze beoordeling de Raad onredelijk over, nu uit het administratief dossier blijkt dat het betreffende stuk inderdaad niet gelegaliseerd werd. Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde minstens nadere toelichting had kunnen vragen, wijst de Raad erop dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om, wanneer hij zich beroept op de bescherming van artikel 8 van het EVRM, het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Op de gemachtigde rustte *in casu* dan ook geenszins een verplichting om in het kader van artikel 8 van het EVRM bijkomende inlichtingen in te winnen of in het rijksregister op te zoeken.

Daarbij dient bovendien te worden benadrukt dat relaties tussen volwassen (half)broers en (half)zussen volgens het EHRM niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Daartoe zijn bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Het loutere feit dat verzoeker met zijn halfzus samenwoont en beweert financieel van haar afhankelijk te zijn, kan niet worden beschouwd als een dergelijke mate van afhankelijkheid. Verzoeker verduidelijkt immers niet waarom de financiële steun van zijn halfzus niet kan worden verdergezet in het herkomstland, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de relatie met zijn zus beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. In diezelfde zin stelt de Raad vast aangaande de "broer, ooms en dergelijke" van wie verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag een kopie van hun identiteitsdocumenten heeft gevoegd, dat verzoeker ook met hen geen beschermingswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Berrehab t. Nederland stelt de Raad vast dat dit arrest betrekking had op een relatie tussen een vader en zijn eigen minderjarige dochter waarmee hij reeds vanaf de geboorte van het kind een vaderschapsrelatie had, hetgeen geenszins vergelijkbaar is met een relatie tussen broer en halfzus of met andere familieleden. In de zaak Chorfi was eveneens de relatie tussen een vader en zijn zoon of een grootmoeder en het minderjarig kind aan de orde. Eveneens kan uit dit arrest niet afgeleid worden dat een relatie tussen broer en halfzus of relaties met andere familieleden zonder meer een beschermingswaardig gezinsleven opleveren in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker nog aanhaalt in het kader van artikel 8 van het EVRM dat het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel worden geschonden, en dat elk bestuur immers dient te reageren op de aangehaalde middelen, laat hij na toe te lichten waaruit de schending van deze beginselen concreet zou bestaan, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Verzoeker meent verder nog, met verwijzing naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet en naar twee arresten van de Raad, dat de motivering gebrekkig is, nu nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving zodanig dat artikel 8 van het EVRM mag geschonden worden. De Raad herhaalt dat verzoeker geen beschermingswaardig gezinsleven heeft aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat van de schending van artikel 8 van het EVRM, die verzoeker

aanhaalt geen sprake kan zijn, en zodat daarover ook niet gemotiveerd diende te worden. Een dergelijke verplichting tot motivering vloeit overigens evenmin voort uit artikel 8 van het EVRM, al dan niet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Bovendien hebben de twee verwijzingen naar rechtspraak van de Raad die verzoeker aanhaalt betrekking op een totaal ander soort van dossiers. Het ging in die zaken telkens om aanvragen tot vestiging in het kader van gezinshereniging van respectievelijk een minderjarig kind met een Belgische moeder of van een echtgenoot van een Belgische vrouw die op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet waren geweigerd door de gemachtigde. De thans bestreden beslissing is in het geheel niet vergelijkbaar.

Een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Aangaande de aangevoerde schending van het privéleven, beperkt verzoeker zijn betoog tot een verwijzing naar zijn arbeidsovereenkomst.

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het ook weer aan verzoeker om dit privéleven aannemelijk te maken. Gezien verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds geruime tijd in België verbleef, en een arbeidsovereenkomst had voorgelegd zoals blijkt uit de stukken gevoegd bij de aanvraag om verblijfsmachtiging, kan het bestaan van een privéleven worden aangenomen.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Daargelaten de vraag of dit thans een situatie van eerste toelating betreft, nu verzoeker reeds een visum kort verblijf heeft gehad, is niet betwist dat zijn legaal verblijf in het land van zeer korte duur was. In deze dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Het is aan de Verdragsluitende staten om een billijke afweging te maken tussen de belangen van het betrokken individu en de belangen van de samenleving, waarbij de Verdragsluitende staten een zekere beoordelingsmarge genieten. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Het belang van de staat bestaat erin respect af te dwingen voor de Vreemdelingenwet, hetgeen een element is van immigratiecontrole of een overweging inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Verzoeker beperkt zijn summier betoog louter tot een verwijzing naar het verlies van een arbeidsovereenkomst. Hij geeft op geen enkele manier aan waarom hij niet in staat is werk te vinden in het herkomstland. Zoals *supra* reeds gesteld, heeft verzoeker ook enkel een arbeidsovereenkomst voorgelegd onder voorbehoud van een verblijfsmachtiging. Verzoeker heeft echter nooit een verblijfsmachtiging gehad, zodat de toekomstige arbeidsovereenkomst geen afdoende element is op grond waarvan verzoeker op redelijke wijze zou kunnen hardmaken dat België de positieve verplichting zou hebben de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van zijn privéleven.

Waar verzoeker vervolgens in essentie beweert dat de gemachtigde artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door, bij de inmenging in zijn privé- en gezinsleven door middel van de bestreden beslissing, de afweging tussen dit privé- en gezinsleven enerzijds en de publieke belangen anderzijds verkeerd te maken, wijst de Raad erop dat van een dergelijke verkeerde afweging geen sprake kan zijn nu verzoeker er in de eerste plaats niet in is geslaagd een beschermingswaardig gezinsleven noch positieve verplichtingen aangaande zijn privéleven aannemelijk te maken in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is het enig middel deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4.2 Over de tweede bestreden beslissing

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten een en ondeelbaar zijn, zodat het "onderdeel" met betrekking tot het bevel er niet kan van worden afgesplitst. Het is *in casu* zeer duidelijk dat het twee afzonderlijke beslissingen betreft die genomen werden op afzonderlijke rechtsgronden en dat een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, *quod non in casu*, niet tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft.

De Raad kan in het aangevoerde middel slechts één onderdeel ontwaren dat gericht lijkt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

In deze kan verwezen worden naar de bespreking hierboven van dit middel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

In zoverre het enig middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES